

Az Orbánizmus természetrajza

2016 október 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Felforrósodott az internet, miután megjelent az Indexen az „Orbán félreértett rendszere” dolgozat.

Be kell ismernünk, bár az optikai tuning meggy?z?, ám ahogy különösebben mélyenszántó megállapításokat nélkülözött, úgy igazságtartalmával kapcsolatban is maradtak kérd?jelek. Vitaindítónak jó lehetne, ha a ballerok nem kizárólag egymással szeretnének társalogni.

Ennek ellenére felmerül a kérdés: hova tartanak a folyamatok, mi a jövő?, és mi is az a bizonyos „NER” bet?szó által fedett „politikai termék”, melyet a Habony M?vek oly hevesen ad el nap mint nap? Mi a különbség aközött, ha valaki üres propagandával próbálja tolni a Fityisz szekerét, és mit jelent valóban „támogatni a Fideszt”, még akkor is, ha az ember füle áll ketté Mészáros L?rinc a Sebhelyesarcút megszegyenít?, üstökösszer? meggazdagodásától, vagy az említett M?vek tulajdonosának hófödte hajgerincét? Mi vehet rá egy jóérzés? embert arra, hogy ezeket a jelenségeket mintegy félresöpörve, és a tulajdonképpeni „NER” minden visszásságát elutasítva mégis úgy érezze, hogy a jelenlegi hatalom igenis „jó”? Hol vannak azok a bizonyos törésvonalak, melyek döntenek ebben a kérdésben?

Els?nek is szögezzük le, hogy a Fidesz nem konzervatív, s?t (horribile dictu) nem is jobboldali párt. Azok az er?k tehát, akik a konzervatívizmus és/vagy a jobboldaliság felől közelítik meg a Fidesz rendszerét, eleve ugyanúgy fognak fennakadni rajta, mint ahogy azok a frusztrált liberálisok és háborút veszített komcsik, akiknek most a dühe és gy?lölete új szövetséget körvonalaz. A Fidesz (és rendszere) több sajátos, és nem feltétlenül pozitív sajátosságot hordoz magán. Els? ezek közül az els? aggasztó elem, hogy egyre jobban úgy t?nik, hogy a Fidesz egyenes és határozott lépetekkel menetel abba a zsákutcába, amibe a magyar történelem összes hasonló „szövetsége”, f?leg korábbi „?sellensége” a kelet-európai kommunizmus menetelt.

Ez a sajátos „hiba” pedig az, hogy az adott történelmi pillanatban létrejött, de az Elit által megteremtett Egységet nem tudja hatékonyan átmenteni generációs határokon.

Nem „társadalmi” gettóban kénytelen élni, mint általában azt a nyugati, demokratikus (oszloposodott) pártok teszik, hanem generációs gettóban van. A nyugati pártok ugyanis alapvet?en adott társadalmi rétegek igényeire építenek (építettek), és épp emiatt arra is, hogy ezek a társadalmi rétegek folyamatosan újra is termelik magukat. „Szavazói hagyományokat” lehet rájuk építeni: a „munkások” balra, a „középosztály” jobbra szavaz, és épp ezért a váltások is lazák, a nagykoalíciók sem okoznak gondot adott esetben, az adott politikai er?k meg stabil utánpótlással rendelkeznek, hisz az általuk képviselt társadalmi réteg generációkon átívelve „hagyományosa” szavaz egyik vagy másik oldalra. Ezért is ritka, hogy egy politikai er? végleg kifingjon, és mondjuk úgy sz?njön meg szinte totálisan, mint ahogy megsz?nt a lengyel és magyar baloldal. (Vannak nyugaton is földrengésszer? változások, mint pl. az, hogy a baloldal egyre inkább a bevándorlók pártja lesz, míg a sz?kül?, de nem elt?n munkásosztály felemeli a modern széls?jobbot, de e dolgozat kereti között ezzel nem foglalkozunk.)

Egy adott politikai er? halálát ugyanis minden esetben a kell? utánpótlás hiánya adja. Bár lehet politikai és gazdasági okokkal magyarázni, de az utánpótlás-hiány lett a kommunizmus vége is: abban a percben, ahogy kipusztult a „régibolsevik brigád”, a tulajdonképpeni generációváltás egyben a Rendszer 70 év utáni bukását is hozta. Az „új generáció” els? képvisel?je, Gorbacsov tulajdonképp az örökéletre tervezett kommunizmus végelszámolójaként vonult be a történelembe.

Ennek az oka az volt, hogy a „totális megbízhatóság” tekintetében csakis egy sz?k, alig pár f?s „?sbolsevik” brigád volt alkalmas arra, hogy a kommunizmus Szent Ügyét átlássa. A nyolcvanas évek ezért szólt arról, hogy kb. negyedévente temettek egy szénné plecsnizett kommunista nagyvezírt, miközben **ezek a nagyvezírek állandó gyanakvással néztek azokra a „fiatalokra”, akik holmi „lazításról”, „demokratizálásról”, glasznoszttyról meg peresztrojkáról papoltak.** Tulajdonképp amíg ki nem haltak fizikailag az Öregek, addig nem is volt esély semmi érdemi változásra, mire azonban rájöttek ennek szükségességére, rég kés? volt, hisz legalább 30 évvel voltak lemaradva attól, hogy egyáltalán cselekv?képesek legyenek.

Kádár és követ?inek fizikai kihalása pont így történt: Kádár megteremtette a Rendszert. Az öreg Kádár (szimbolikusan, valójában kicsit kés?bb) meghal Nagy Imre temetése napján, az utódok meg szépen felszámolják ezt a Rendszert, aminek a vége Havas Szófia, az „eredeti narratíva” utolsó mohikánjának nyilvános kivégzése. Azonban ellenpélda például a ma a NER-ultrák által kifejezetten pozitív fényben feltüntetett Kína, amelynek „elitje” igenis képes volt a megújulásra, és képes volt átvészelni a Rendszer a történelem viharait, ma meg stabilabb, mint valaha. Láthatjuk tehát, hogy alapvet?en nem az ideológiai tartalom a fontos, hanem magának a rendszernek a megújulási képessége.

A magyar baloldal egyértelm?en a szovjet-bolsevik „rendszer” helyi leágazódása volt, ahogy arról tegnap írtunk:

az MSZP tényleg egy relikvium a magyar politikai életben. A belső megújulásra való képtelenség okozta azt, hogy tulajdonképp esetükben is biológiai kérdés volt, hogy végre ott tartunk, hogy a „végfelszámoló biztosok” magát a párt Gyökerét vágják át. Ez történik meg – legalábbis reményeink szerint –, amikor az egész Rendszer alapját jelentő, minden tekintetben heroizált egykori pufajkás tiszt, Horn Gyula utolsó, vérszerinti utódát látványosan vágják ki abból a Pártból, aminek a pusztaságát semmi más nem magyarázza, mint annak a karhatalomnak az öröksége, aminek Horn Gyula is tagja volt.

Havas Szófia „feláldozása” tehát a szájba tett pisztoly dörrenése, hisz **ezzel a gesztussal az egész MSZP teljesítette be önnön sorsát**. És bár a diverzáns propaganda elég hatásos, de a Népszabadság, tehát eme Rendszer szócsövének agenciája lefelé tartó spirálja is ebbe a narratívába illeszkedik.

Érzékletes képpel élve, mintha egy öregek otthonában fekvő, magatehetetlen vénember hangosan ordítózva, öklirázva és anyázva fignázza ki. Már 25 éve nem látogatja senki, a gyerekei leszarják, a nővérek passzívan elviselik a zsémbes üvöltözését, beadják neki a szükséges gyógyszereket, de ahelyett, hogy lenyugodna, még undorítóbban üvöltözik, és kitalálja, hogy a nővérek összeesküdtek ellene, és minden infúzióval csak mérgezik, meg akarják ölni. Adott ponton a Főorvos úgy dönt, kapcsolják le a gépeket, és amikor ez megtörténik, végül bekövetkezik az, amit mindenki tudott.

Így fignázza ki a vén kommunista szörny, ami már 25 éve csak teher a családjára (országára) hátán, gépek tartják életben, és ha épp nem alszik nyálcsorgatva, akkor üvöltözik az őt ápoló nővérkével, hogy az meg akarja ölni. Senki sem siratja szívvel, csakis érdeklődik, ahogy a Népszabadságért, az MSZP-ért is csak érdeklődik zokog bárki, aki – stratégiai okokból – épp úgy hiszi, hogy a hűgös, agresszív, pedofil vénemberért hullatott krokodilkönnyek majd szimpátiát ébresztenek olyanokban, akiket véletlenül nem rontott meg. Építenek arra az egyszerű tényre, hogy amikor a vén pedofil épp tucattájjal rontotta meg minden elérhető gyereket az országban, azok az idők nagyon rég voltak, és legtöbben, akik ma élnek egy nyájas öregúrra emlékeznek, aki cukorkát osztogat a parkban és galambokat etet.

Kevesen élnek már az „áldozatok közül” is, és bár a gyerekek tudják – mert szüleik mesélték –, hogy a „cukros bácsi” egy pszichopata pedofil állat volt fénykorában, **nehezen hiszik el a rémes történeteket, hisz VELÜK olyan aranyos volt mindig**. A Végzet azonban utolérte a vén gecit, most végre kifingott, és remélhetőleg jó mélyre fogják ásni. Rokonai nem lévén pedig úgyis tehát fog legelészni a gödrön, amiben fekszik hamarosan.

A magyar baloldal halálának történelmi tanulsága tehát, hogyha egy Rendszer nem adaptív, akkor bizony előbb utóbb így fog kifingani, mint a vén pedofil. Akkor is, ha igazából végig nagyon aranyos volt egész életében, de hát a „fiacskája a Városban él, és nem ér rá látogatni”.

A NER nem egy a kommunizmushoz mérhető gyilkos, pedofil rendszer, de járhat úgy, hogy végül pont olyan magányosan fog meghalni, mint Marikanéni egy kipusztuló falu utolsó lakójaként. A nagy kérdés tehát az, hogy Orbán Viktor rendszere ilyen-e? A NER is olyan rendszer lesz-e, ami bár bebetonozza magát atomerősen hatalmának delén a társadalom szövetébe, végül azonban csak az öregek nosztalgiájában fogunk emlékezni az „akkortájt szépen megcsinált szökőkutakra” és egyéb látványelemekre. Lesz-e utánpótlás, lesz-e hatalomátadás, lesz-e kontinuitás, „viszi-e tovább valaki a Boltot”, vagy – jó magyar szokás szerint – az egész üzletet felszámolja egy csődbiztos, miután a „gyerekek” elköltöztek, és nem látogatják már az „öregeket.”

Ha a következő generáció felé nem sikerül a Fidesznek hidat képezni, pont úgy fogják eltakarítani összes „vívmányát”, ahogy mi, mai „NER-esek” tettük 2010 után az összes „kádári vívmányával”.

Node, mi ennek az oka? Miért van az, hogy ahelyett, hogy a mostani „Y generáció” egy vonzó és folytatásra méltó „üzletnek” látna a NER rendszerét, már azon agyal, hogy milyen legyen az ő saját, jövőbeli rendszere? **Mi idegeníti el szinte törvényszerűen a mai fiataljait Orbán rendszerétől?** Nagyon olcsó válasz lenne erre az, hogy a most épp kifingott pedofilbácsi úgy teletömte volna cukorkával ezt a sok gyereket, hogy meggyőlték saját szüleiket. Nem lenne ez így, ha a szülők nem lennének hibásak valahol.

És akkor jön megint az, hogy törődött-e eleget a jövő generációkkal ez a „szülő-nemzedék” és nem túlzottan volt-e elfoglalva egyrészt a pedofilbácsi okozta gyerekkori traumákkal, másrészt a saját vagyon összeharcolásával, miközben a „kulcsos gyerekek” túl sok időt töltöttek a Parkban, ahol a pedofilbácsi tanítványai minden hülyeségét át tudták adni. Nincs egy létező düh a mai fiatalságban amiatt, hogy voltak a „Fidesz-generáció” kulcsosgyerekei, akik csak egymásra számíthattak, csak egymással érintkeztek, és akiknek semmi kapcsolatuk nem volt a szüleikkel, mely elegendő lett volna ahhoz, hogy megtudják kik a hamis és kik az igazi barátok, mik a

cukorkák, és mik az értük hozott áldozatok?

Amit most látunk, hogy Orbán olyan, mint az az apa, aki miután konstataálta, hogy a gyereke egy „naplopó”, ahelyett, hogy rábízná a feladatokat, inkább duzzogva megoldja maga, hisz „ebben az él?sdiben nem lehet megbízni”, és mert azt hiszi, hogy ez a „helyes.” Holott – tovább görgetve ezt a hasonlatot – az lenne a helyes út, ha szép lazán, de a gyerek számára a „család dolgaiban való részvétel” természetes lenne.

Látunk most három generációt: a haldokló pedofil nagypapa, a seggüket szétdolgozó, ezért gyerekeikkel nem tör?d? szül?k, és a nagypapa által felnevelt unokák generációját, ahol a gy?lölet és harag eltér? szintjei feszülnek egymással szembe, és a megoldás kulcsa nem más, minthogy sikerül-e a szül?knek „leülni egy komoly beszélgetésre” a gyerekeikkel, és hogy annak mi lesz a vége. Befagynak-e a generációs frontvonalak, vagy megtörténik a Nagy Kibékülés.

A NER rendszerének ugyanis mindhárom bet?je kérdés. Mi lesz a Nemzettel? Hogyan fogja ezt a fogalmat magáévá tenni a következ? generáció? Mit gondol az Együttm?ködésr?l?

Lesz-e benne elég alázat elfogadni szülei indokait és okait, sérelmeit és fájdalmait, hogy túlemelkedjen saját sérelmein és vélt vagy valós sebein? És akar-e Rendszert, olyan alkotmányos-alaptörvényes bármilyen szisztémát, amibe aztán saját gyerekeit is integrálni lesz képes. Egyáltalán lesznek-e gyerekei? Ezek a kérdések nyitottak, és ha ezekre a kérdésekre a válaszok negatívak, azt fogjuk látni, hogy lehet, hogy a Fidesz még behúzza 2018-at, s?t lehet, hogy 2022-t is, de el?bb utóbb pont arra a magányos és siralmas sorsra fog jutni, mint az ?t megel?z? rendszerek a magyar történelemben.

Visszatér a „rendszerváltások rendszere” amiben a generációk egymást leginkább történelmi kataklizmák, forradalmak, háborúk keretében váltják, és egymás nyomainak eltakarításában sokkal inkább érdekeltek, mintsem a megkezdett út folytatásában, a tovább építkezésben.

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
